

[Statsministeren.]

der, før de ellers normalt skulde spørges? Hvad er det dog for en ejendommelig Demokratiisme? Værre var det vel, hvis Regeringen ikke var til at ryste væk fra Stolene, men i den Henseende har der aldrig været Grund til at frygte noget af os. Jeg kender foregaaende Kolleger, som det har været sværere at faa løftet op fra Sæderne. Vi har ikke udtrykt noget som helst Ønske om at blive fritaget for Arbejdet og Ansvar, vi agter tværtimod at fortsætte med forøget Styrke efter den 16. November.

De, der er imod Valg, Venstre og Konservative, som nu er rystet over denne frygtelige, formastelige Gerning, at Regeringen virkelig gaar ud til Vælgerne i November Maaned i Stedet for at vente til Marts, de kunde, som sagt, have afværget det. Hvis det var dem saa meget imod, kunde de vel nok have betalt det, det kostede. Regeringen har sagt, hvad der var nødvendigt overfor Krisens Virkninger paa Pengevæsen, paa Beskæftigelse, paa Bankpolitik og paa Omsætning, og hver Ting her i Verden har sin Pris. Hvis de Herrer vilde undgaa et Valg, havde de i deres Haand at afværge Valg ved at betale Prisen, der var Grundlaget for en ansvarsfuld Politik, ikke en ansvarsløs Optræden. Flertallet i Landstinget har ikke villet indrømme, hvad der var fornødent. Man krævede tværtimod Landstingsdiktatur, Mindretalsadministration paa Landets i Øjeblikket vigtigste Omraade. Det var en god Grund til at fralægge sig Ansvar. Mindretallet her i Salen kunde have fjernet denne Grund, Flertallet i Landstinget kunde have fjernet den ved at indrømme det, der var naturligt, at denne Regering, der har et lovligt Flertal her i Folketinget, skal være Regering i Landet, ikke Mindretallet ovre i Landstinget.

Vi har ikke, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal i Dag sagde, krævet, at Rigsdagen skulde miste sin Indflydelse. Nej, vi har nægtet, at Landstingsflertallet havde Krav paa afgørende Indflydelse. Vi har nægtet, at Landstingsflertallet har nogen som helst Ret til at blive Højesteret i Administrationen af dette Land. Her er Regeringen ansvarlig overfor Flertallet her i Salen og overfor Vælgerne, den er den eneste, som med Føje kan kræve Retten til at udøve Administration. Dette er jo gammel demokratisk Opfattelse, den synes at være bortvisket fra Venstre i vore Dage. Men se, den Kendsgerning, at det var Venstre og Konservative, der kom og krævede, at vi skulde underkaste os Lands-

tingsflertallets Diktatur, den skal ikke blive tilsløret, om de saa smækker nok saa mange Valgløgne op paa Plankeværkerne.

Og dernæst: Venstre og Konservative udtrykte i Sommer deres Villighed til at være med til at skaffe Dækning for de svigtende Indtægter, særlig de svigtende Toldindtægter, og nu, da Sagen er aktuel, da Forslagene forelægges, modsætter Venstre og Konservative sig ugenert den Dækning, som er foreslaaet, og anviser end ikke en Brøkdel af Dækning i Stedet for det, de nægter at gaa med til. Ogsaa det kunde man jo have undladt, hvis man virkelig var bekymret for det Valg, der skal komme.

Endelig har Venstre og Konservative modsat sig de arbejdsfremmende Foranstaltninger, som er foreslaaet, Foranstaltninger, som uvægerligt vilde bidrage til, at Beskæftigelsen voksede, Arbejdsløsheden mindskedes. Det kunde Venstre og Konservative have undladt, saa havde der været en Grund mindre til at gaa til Vælgerne allerede nu.

Men det er rigtigt, at vi vil ikke have Ansvar, naar Landstinget gennem Venstre og Konservative tager Magten; det er rigtigt, *det* Ansvar vil vi ikke have. Vi har Flertallet her og Flertallet i Befolkningen med os. Vi vil ikke have Ansvar for Handlinger, udøvet af et Mindretal her og i Befolkningen. Derfor, ærede Medlemmer, er det fuldkommen urigtig Tale, naar der siges, at vi løber. Vi løber ikke, vi spørger Vælgerne, de er Højesteret overfor Regering og Rigsdag, og vi spørger dem uden Vaklen og Frygt. De meningsløse Angreb, som er fremsat, f. Eks. naar det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal taler om landsødelæggende Styre, vil blive mødt med Vælgernes forstaaende Tilbagevisning. Ogsaa det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals sædvanlige Angreb paa Fagforeningerne vil blive mødt med sædvanlig Overbærenhed. Vi, der har levet i Arbejderklassen og i Arbejderbevægelsen, vi kender den Tid og de Forhold, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal tilstræber, vi kender den Trælletilværelse, da Fagforeningstarifferne ikke eksisterede, vi kender den af egen bitter Erfaring, og vi ved, at hvis det lykkedes det ærede Medlem at gennemføre sine højst besynderlige Teorier om Fagforeningstariffernes Ophævelse, om Fagforeningernes Tilintetgørelse, vilde det ikke alene blive til største Ulykke for Arbejderne, men for Titusinder af Borgere i dansk Næringsliv, hvis Liv og Velfærd er knyttet just til Arbejderne og til Arbejdernes Købeevne. Men se, Arbejderne vil, som